

Biri vardı, biri yoxdu, bir çal-çəpəri dağılmış, gülləri solmuş, ağacları yarıqurumuş
bir köhnə bağ vardı. Bağın quşları bu xarabada çox məşəqqət ilə gün keçirirdilər.
Günlərin bir günündə bu bağa hardansa bir bülbül uçub gəldi və bir neçə nəğmə
oxumaqla bağdakı quşları başına cəm etdi.

Quşlar yığılan kimi bülbül onlara bir fəsih və bilic nitq söylədi. Bu nitqdən
quşlar bir şey anlamadırlarsa da, yenə çoxları alqışlayıb "Əhsən! Əhsən" dedilər.
Sonra bülbül özünün gözəl vilayətlərini buraxıb bu bağa gəlmək qəsdini bəyan etdi
və dedi:

- Mənim əziz qardaşlarım! Mən yaşıl çəmənləri, laləzar gülşənləri buraxıb bu
viranəyə gəldim ki, siz bədbəxt qardaşlarımı da özüm kimi musiqi işlərinə aşna edim.

Haydı, əfəndilərim, başlayalım!

Bunu deyib bülbül bir dəstgahda cəmi muğamatı tamam etdi və sonra quşlarla
təliminə şüru etdi. Qarğalar qarıldıadı, bayquşlar ulaşıdı, sağsağanlar qığıldıadı,
sərçələr curuldaadı, xülasə hər quş öz anasının öyrətdiyi səsle oxumağa başladı.
Bülbül nə qədər çalışdı, quşlardan heç biri onu yamsılamağı da bacarmadı. Ancaq
birçə tutuquşu öz adətinə görə onun təqlidini çıxardırdı. Axırda bülbül quşlardan
naümid olub onları tutuquşuna tapşırdı və özü də gəldiyi vilayətə qayıtdı. Bülbül
gedəndən sonra tutuquşu bülbülün ədası ilə bir "konsert" məclisi düzəltdi.

Dəvət olunmuş qonaqlar həmin gün məclisə yığıldılar. Tutuquşu bir uca yerə
çıxıb kərahətli¹ bir səsle qarğa kimi qarıldadı, sağsağan kimi qığıldadı, hətta
qurbağa kimi də quruldadı, ancaq bir bülbül kimi oxuya bilmədi. Siçan bunu eşidib dedi:

- Ay tutu dayı! Qabaqlarda pis də olsa öz ana dilində oxuyurdun, amma indi
bülbülün də adını biabır etdin və hər tərəfdən avara qalmısan.